

UZASADNIENIE

Powódka: (...) S.A. z siedzibą w B., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 11 sierpnia 2017 roku złożyła pozew przeciwko S. B., domagając się zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kwoty 8.588,32 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 23 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego – według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie w dniu 11 sierpnia 2016 roku weksla do zapłaty w dniu 22 lipca 2017 roku kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 8.688,32 zł, dlatego powódka wezwała pozwaną w dniu 22 czerwca 2017 roku do wykupu weksla, jednak do dnia wniesienia pozwu pozwana wpłaciła kwotę 100,00 zł, a następnie zaprzestała spłaty. Powódka, zgodnie z pkt. 4.1 umowy oraz na podstawie art. 481 §2(1) kc żąda odsetek umownych za opóźnienie wynoszących dwukrotność każdorazowej wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Pozwana podpisując własnoręcznie kalendarz spłaty raty знаła wysokość zobowiązania i termin spłaty. Pozwana była pismem z dnia 22 czerwca 2017 roku wzywana do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Pozwana S. B. przyznała na rozprawie, że podpisała weksel, ale nie starcza jej na spłatę należności. Nie dostała wezwania do wykupu weksla. Ponieważ przyjeżdżali do niej windykatorzy, to zadeklarowała spłaty w kwocie po 150,00 zł. Przedstawiła dowody wpłat.

W piśmie z dnia 9 stycznia (k. 35) pełnomocnik powódki wskazał, że wysokość dochodzonej pierwotnie kwoty uwzględnia wpłaty z tytułu umowy pożyczki dokonane przez pozwaną przed dniem wniesienia pozwu. Od dnia wniesienia pozwu pozwana wpłaciła kwotę 300,00 zł, stąd też w tym zakresie powódka cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia, z przyznaniem kosztów postępowania, w pozostałym zakresie żądanie podtrzymano. Wskazano również, że wszystkie dokonane wpłaty zostały zarachowane na poczet należności głównej.

Na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 roku (k. 44) pozwana wskazała, że nie wie z czym wiązał się tzw. (...).

W piśmie z dnia 25 kwietnia 2018 roku (k. 59) pełnomocnik powódki wskazał, że po kolejnych wpłatach cała kwota wpłacona to 450,00 zł, zatem obecnie powódka dodatkowo cofa pozew częściowo, a w zakresie kwoty 8.138,32 zł, podtrzymano powództwo. Ponownie wskazano, że wpłaty zarachowano na poczet należności głównej.

W piśmie z dnia 28 maja 2018 roku (k. 68) pełnomocnik powódki potwierdził kolejne wpłaty dokonane przez pozwaną i złożył oświadczenie o cofnięciu pozwu co do całościowo kwoty 600,00 zł, ze zrzeczeniem się roszczenia, za przyznaniem kosztów postępowania. W pozostałej części podtrzymał powództwo i wskazał ponownie, że wpłaty zarachowano na poczet należności głównej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 sierpnia 2016 roku S. B. podpisała z (...) S.A. w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której otrzymała pożyczkę w kwocie 5.000,00 zł. Pożyczkodawca pobierał: 129,00 zł opłaty przygotowawczej, która miała być rozłożona na raty i spłacona wraz z pożyczką, 3.939,00 zł wynagrodzenia prowizyjnego, które również miało być rozłożone na raty i spłacone wraz z pożyczką, 900,00 zł za tzw. (...). Całkowity koszt pożyczki wynosił 5.764,00 zł, pożyczka miała być spłacona w 36 ratach miesięcznych, a rata miesięczna to 299,00 zł.

dowód : formularz informacyjny – k. 26, umowa – k. 25-30, 51-65, załączniki – k. 27, 31

S. B. podpisała w dniu 11 sierpnia 2016 roku sola weksel, wypełniony następnie z datą płatności 22 lipca 2017 roku na kwotę 8.688,32 zł, z oznaczeniem miejsca płatności B., „nie na zlecenie” – na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B..

dowód : weksel – k. 5, deklaracja wekslowa – k. 32, 57

Pismem z dnia 22 czerwca 2017 roku, które miało być skierowane do S. B., spółka wypowiedziała umowę pożyczki z dnia 11 sierpnia 2016 roku nr (...) z zachowaniem terminu 30 dni, ze wskazaniem, że „zgodnie z odpowiednimi postanowieniami w/w umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez Pana (i) weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nieotrzymania zapłaty od Pana(i) w ciągu najbliższych 30 dni, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową do rozpoznania przez sąd powszechny”.

Wskazano na zadłużenie w kwocie 8.688,32 zł, z wyliczeniem:

- kwota niespłaconej pożyczki – 8.666,51 zł,
- umowne odsetki z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki – 21,81 zł.

Wskazano również, że po upływie 30 dni spółka zgodnie z warunkami umowy rozpocznie naliczanie odsetek umownych, których będzie dochodzić przed sądem.

dowód : wypowiedzenie – k. 6,

S. B. dokonała na rzecz (...) S.A. wpłat:

- w dniu 30 grudnia 2016 roku – 299,00 zł,
- w dniu 26 lipca 2017 roku – 100,00 zł,
- w dniu 15 listopada 2017 roku – 150,00 zł,
- w dniu 15 grudnia 2017 roku – 150,00 zł
- w dniu 17 stycznia 2018 roku – 150,00 zł
- w dniu 17 maja 2018 roku – 150,00 zł

dowód : dowody wpłaty – k. 21, 22,46, rozliczenie – k. 36, 60, 69

Sąd zważył, co następuje:

Jak wskazuje art. 203 §1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub z zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§4). W przypadku cofnięcia pozwu ze skutkiem prawnym sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 355 §1 kpc). W przedmiotowej sprawie powódka częściowo cofnęła pozew, co do kwoty 600,00 zł, z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwaną po wniesieniu pozwu. Sąd uznał, że to cofnięcie nie jest sprzeczne z prawem i nie występują w sprawie inne przesłanki negatywne z art. 203 §4 kpc, stąd też w pkt. I sentencji wyroku Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej kwoty 600,00 zł.

Jeżeli roszczenie główne powódki wynosiło ostatecznie 7.988,32 zł (8.588,32-600), to Sąd uznał to roszczenie za zasadne jedynie w części. Do oceny zasadności roszczenia jest niezbędne przywołanie zarówno przepisów prawa wekslowego, jak również ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Pomimo bowiem tego, że przedstawiono przy składaniu pozwu weksel podpisany przez pozwaną, przywołano również umowę pożyczki z dnia 11 sierpnia 2016 roku, której jednym z zabezpieczeń był ten weksel. Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. dokumentacji przedłożonej przez strony. Sąd uznał, że dokumenty te są wiarygodne, pozwalają na ustalenie stanu faktycznego sprawy, wskazują na istnienie między stronami zobowiązania cywilnego z umowy pożyczki, z czym wiązało się wystawienie weksla (który to weksel był pierwszą podstawą żądania), na treść tego stosunku oraz na wpłaty dokonywane przez pozwaną. Pozwana dokonywała spłat,

również w toku postępowania, ale na rozprawie wskazała, że nie wie, czego miał dotyczyć tzw. Twój Pakiet. W umowie wyraźnie było wskazanie zarówno na kwotę pożyczki (5.000,00 zł), jak i na opłatę przygotowawczą, wynagrodzenie prowizyjne oraz koszt Twojego Pakietu. Nawet jeżeli nie były te składniki wprost wyszczególnione w części B umowy, to wskazywana w niej była całkowita kwota do zapłaty 10.764,00 zł, która mieściła w sobie te składniki, a i całkowitą kwotę pożyczki 5.000,00 zł.informacje o jednostce

Weksel jest papierem wartościowym o określonej przez prawo formie, umieszczenie na nim podpisu stanowi podstawę i przyczynę zobowiązania wekslowego podpisującego, jeżeli dokument ten znajdzie się w posiadaniu osoby, od której podpisany nie może domagać się jego wydania. Zobowiązanie wekslowe odrywa się od przyczyny, która była podstawą podpisu (w niniejszej sprawie - pożyczki), a zatem stanowi zobowiązanie abstrakcyjne. W przedmiotowej sprawie wnosząc pozew strona przedstawiła weksel własny (sola weksel), który charakteryzuje się tym, że głównym zobowiązanym z tego weksla jest zawsze jego wystawca. Jest to zatem bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia sumy wskazanej na wekslu przez wystawcę. Do weksla własnego stosujemy w myśl art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe przepisy o wekslu trasowanym, w tym m.in. dotyczące płatności i zapłaty. Każdy weksel po nadejściu jego terminu płatności, powinien być przedstawiony do zapłaty osobie, która go wystawiła (w przypadku weksla własnego) – jest to warunek konieczny, aby można było dochodzić należności z weksla. Brak przedstawienia weksla do zapłaty skutkuje brakiem obowiązku zapłaty sumy wekslowej przez dłużnika, aż do dnia przedstawienia mu weksla.

W odniesieniu do żądania sformułowanego w pozwie w stosunku do treści weksla należy stwierdzić, że niezasadne jest domaganie się przez powódkę odsetek od dochodzonej kwoty jako odsetek u mownych za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Jeżeli bowiem w myśl art. 103 w zw. z art. 5 ustawy Prawo Wekslowe wystawca może zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej, a stopa odsetek powinna być określona w wekslu i brak określenia jej powoduje, że zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane, to opierając swoje roszczenie na wekslu strona powodowa nie może domagać się odsetek jak w pozwie, skoro weksel nie zawiera zastrzeżenia odsetek (a przecież treść zobowiązania wekslowego ustala się na podstawie tekstu weksla – por. uchwałę SN (7) z dnia 29 czerwca 1995 roku, sygn. III CZP 66/95, OSNC 1995/12/168).

Strona powodowa przedstawiła jednak jeszcze umowę pożyczki, z którą wiązało się wystawienie weksla. Ponieważ S. B. była przy tym stosunkiem konsumentem, należy brać pod uwagę przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. W myśl art. 36a ust. 2 i 3 ustawy pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu i dodatkowo pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 ustawy lub całkowitą kwotę kredytu. W myśl art. 5 pkt 6 ustawy (w brzmieniu na dzień zawarcia umowy) całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy, jak również koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta; natomiast całkowita kwota kredytu to suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a całkowita kwota do zapłaty to suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Całkowita kwota do zapłaty to według umowy 10.764,00 zł, na którą składają się: całkowita kwota pożyczki – 5.000,00 zł i całkowity koszt pożyczki w kwocie 5.764,00 zł, tj. opłata przygotowawcza 129,00 zł i wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 3.939,00 zł, jak również kwota 900,00 zł opłaty za (...) i odsetki. Wyliczenie dokonane według wzoru z art. 36a ustawy wskazuje, że dopuszczalne przy tej umowie pozaodsetkowe koszty kredytu to 5.750,00 zł, a skoro zatem nie przewyższają one całkowitej kwoty pożyczki (4.968,00 zł), to co do zasady były dopuszczalne. To bowiem już ustawodawca limitując co do wysokości te koszty, działa prokonsumencko, a w tej sytuacji pozwana nie może unikać ich uregulowania, jeżeli wyraziła na nie zgodę, podpisując umowę. Jednakże w umowie wskazano (k. 30), że w związku z decyzją Pożyczkobiorcy wyrażoną we wniosku, pożyczkobiorcy będą przysługiwały dodatkowe uprawnienia w związku z tzw. (...). Strona pozwana wskazywała, że nie wie, czego dotyczył ten Pakiet – Sąd uznał to twierdzenie za prawdziwe przy stwierdzeniu, że strona powodowa nie dołączyła wniosku, na który się powołała w umowie, w zakresie wyrażenia zgody przez pozwaną na

tego typu pakiet. O ile bowiem przeciętny konsument zdaniem Sądu jest w stanie ocenić, co oznaczają w umowie określenia typu „opłata przygotowawcza” czy „wynagrodzenie prowizyjne”, o tyle (...) był usługą dodatkową. Stąd też Sąd uznał, że powódka nie ma podstaw do żądania od pozwanej zapłaty wynagrodzenia za ten pakiet, a zatem od kwoty 7.988,32 zł odjęto kwotę 900,00 zł otrzymując kwotę 7.088,32 zł. Mając powyższe na uwadze w pkt. II sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.088,32 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt. III sentencji wyroku).

Jak wskazuje art. 98 §1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu. Ponieważ pozwana przegrała proces w całości, a dokonywane spłaty dotyczyły okresu trwania postępowania, uwzględniając powyższe w pkt. IV sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.247,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

z/

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odnotować, że data złożenia pocztą wniosku o uzasadnienie to 4 października 2018 roku, ale z uwagi na datę wpływu informacji z poczty potwierdzającej datę złożenia wniosku – 25 października, to data faktyczna skutecznego złożenia wniosku to 25 października, a data doręczenia sędziemu to 29 października z uwagi na urlop sędziego)
3. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda
4. akta z wpływem lub za 21 dni

B., dnia 9 listopada 2018 roku SSR Joanna Kurek